

Cum poți ajunge Director Executiv la 16 ani?

Cu subalterni de 30

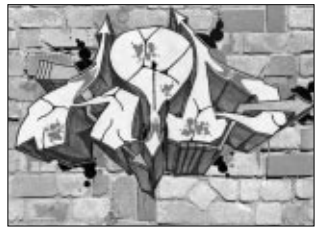
Andrei JUAN, 15 ani

Greă întrebare, nu? Mai ales pentru cei care au absolvit cel puțin două facultăți și au vreo trei masterate, adică pentru cei care au tocit ani buni prin băncile facultăților. Cei care stau acum cu zeci de diplome și C.V.-uri în brate la interviuri pentru a obține un loc de asistent la firmă, acum când și secretarele sunt asistent-manager. E o întrebare grea și pentru cei care și-au slugărit șeful vreo 30 de ani de și-au albit părul ca să aibă și ei un loc de director. Ei bine, dragilor, se poate. Cum așa? Păi, uitați: Ioana Marinescu. Da, fata cu articolul de alături. Are 16 ani, este de patru ani la ziar și a fost investită director-executiv la Asociația „Pupăza din tei”. Probabil vă mirati, dar, citind articolul, vă veți da seama că scrie poate mai bine decât jumătate din reporteri din „presa mare”. Și în plus, desigur atunci când vrea e foarte glumeată și „de gască”, la întâlnirile importante se comportă ca un manager adult. „In decurs de opt ani am încercat să lucrez cu foarte mulți tineri care se recomandau drept buni specialiști, însă le lipsea motivația. De aceea, am preferat pe cineva crescut în spiritul „Pupezei”, își motivează decizia Marcel Vornicu, președintele Asociației. Știu, sună frumos „director-executiv la 16 ani”, însă, așa cum este ea, pot ajunge și alți copii. Dar nu doar cu un zămbet infantil și două vorbe dulci. Cei care vin la noi, la Asociație, participă la activitățile noastre, scriu în „Pupăza” și, dacă le place și demonstrează că au stoff de jurnalist, rămân și la Asociație și scriu cum scriem noi acum, într-un cotidian adevărat: ZIUA. Astfel spus, acest articol poate fi un răspuns pentru cei care s-au întrebat ce vor face în timpul facultății, atunci când bursa nu va fi de ajuns. Și tare va fi greu să te trezești la 23 de ani că ai absolvit facultatea și nu știi pe ce lume trăiești, n-ai un serviciu și locuiești încă împreună cu părinții pensionari, albi în cap, care nu prea mai pot să te ajute. Dar, în fine, ieșind din acest peisaj trist, vă anunț că, dacă vreți să aflați mai multe despre Ioana, despre cum lucrează ea, ce muzică ascultă, ce face în timpul liber sau dacă are prieten, puteți afla în noul număr din luna noiembrie a ziarului „Pupăza din tei”.

HOP și ei, pe pereții Bucureștiului

Te plimbi pe stradă și vezi un perete alb și gol. A doua zi când treci pe acolo, nici urmă de zidul pe care l-ai văzut cu câteva ore înainte. În timp acesta a fost acoperit cu un graffiti imens, operă a „băieților din cartier”. Pentru mulți aceste desene sunt de neînțeles sau, pur și simplu, nu reprezintă altceva decât niște măzgăleli. Din această categorie, fac parte, în special, persoanele mai în vârstă, care nu sunt de acord cu schimbările. Tinerii sunt însă foarte încântați de ele, și majoritatea își încearcă talentul cu acest mod de artă.

Pentru unii a devenit deja un mod de viață, care presupune o adevărată gască de prieteni, adică un „crew”, cum se spune în limbajul lor. În funcție de zona în care locuiești poți vedea desene „date” (semnate), de J.C.K., N.P.A., U.C.B., P.S.K. sau H.O.P. O parte dintre ei se cunosc de multă vreme și au o adevărată istorie împreună. Una dintre cele mai mari „crew”-uri, din București este HOP. Aceasta este cunoscută, în special, în zona Bercești și este compusă din peste 100 de membri, dintre care nouă grafferi. Desenele lor le puteți găsi aproape în tot orașul de la ziduri și până la trenurile de la metrou. „Clanul a luat ființă acum șapte ani, când eu și câțiva băieți ne jucam în retea. Atunci ne-a venit ideea să formăm o gască în adevăratul sens al cuvântului”, povestește, Curentatu, unul dintre membrii fondatori ai grupului de grafferi. Au urmat și alții, iar preocupările

lor au început să se diversifice, îndreptându-se către graffiti-uri. Numele vine tot din perioada aceea de început, după o cunoscută formație, „House of Pain”. Orice puști din cartier îi știe și și-ar dori să facă parte din grupul lor deși acum au crescut și sunt oameni în toată firea. Lucrurile nu se opresc la asta. Laur, unul dintre „nou-veniții” în clan, a realizat deja cu băieții un film în stilul „Jackass”: „Cum arată o zi obișnuită la noi? Păi, mai ieri am fost la o tură cu bicicleta în Tineretului. Sa terminat cu o băită în lac pentru că ne-am aruncat cu bicicletele în apă. Era luna septembrie!” Apoi au ieșit cu săniile la plimbare deși soarele ardea pe cer. „Eh, când nu ai zăpadă, poți să te dai cu sănia și în boscheti. Sau măcar să te uitați la fetele zăpăcite ale oamenilor atunci când te văd trecând în pijamale prin fața lor”, ne povestește tot Laur. Dacă vă întrebați de ce nu sunt și fete... există mai multe variante. „Nu prea le văd că s-ar izbi de ușa unui garaj, doar că să se distreze”, mai spune Laur. „Da, și nici nu aleargă destul de repede”, adaugă și Michi, un simpatizant al clanului. Aici se referă la partea cu „datul graff-urilor pe perete, noaptea la lumina mobilelor”. Cam complicată partea asta pentru că desenele pe perete nu sunt legale, deși mulți cred că pereții Bucureștiului ar avea nevoie de așa ceva. Printre aceștia umblă deja zvonuri

cum că în Brașov această „ocupatie” ar fi deja legală. Aici ar fi o problemă pentru unii dintre ei. „Nimic nu se compară cu adrenalina pe care o simți în sânge atunci când dai un graff și știi că la colțul următor te pândeste un „militist”, vorba lui Teapă. Totuși legalizarea ar cam strica din farmecul acțiunilor noastre nocturne”, ne povestește Curentatu.

Problemele cu poliția nu s-au terminat încă acum și unii dintre ei încă se tem că cineva o să-i descopere într-un final. „Atunci când dai pe perete, lucrezi de obicei noaptea. A doua zi lumea își pune întrebări în legătură cu desenul care a apărut așa din senin, dar nimeni nu se gândește că autorul este în apropiere.” Desigur tovarășii adevărați le cunosc bine operele și îi recunosc ușor după, tag-uri, semnătura specifică fiecărui artist. „și când trebuie să ne semnăm lucrările avem probleme. Am ajuns atât de cunoscuți încât nu mai putem folosi aceiași tag-uri, de frica poliției”, ne spune un alt graffer. Unii dintre ei au avut însă și experiențe mai plăcute cu „apărătorii zidurilor”: „Eu

cred că și oamenii astia ne înțeleg într-un fel, dar trebuie să își facă și ei meseria. Ne amenință cu amenzi de 5.000.000, dar, în final, le dăm 250.000 și ne lasă să plecăm pentru că le place cum a ieșit desenul.”

Cu timpul toată lumea a ajuns să îi cunoască. „Sunt cam mulți oameni în grup, și când se strâng la gardul verde nu mai are nimeni loc să circule pe acolo”, ne-a spus un trecător. Nu vă gândiți că oricine are acces în grupul lor. „Am ajuns o forță în cartier. Lumea ne cam știe de tipul care spunem că vin tocmai cu prietenii de-ai noștri...”, ne mai spune Laur care a recunoscut că momentele lor de celebritate le-au adus și beneficii: „Fetele sunt interesate de ce facem și ne admiră desenele. Mai ales când e vorba și de fetele care ne plac...”

Rămâne acum doar să ne pregătim pereții că băieții știu cum să aibă grijă de ei.
Ioana MARINESCU, 16 ani București

Joc clasic sau computer? Computer, bineînțeles!

Tot mai mulți copii renunță la vechile jocuri ale copilăriei în detrimentul calculatorului. Jocurile cla-

sice, inofensive și simple se transformă în manifestări complexe ale violenței, extrem de dăunătoare.

În plus, locul banalei păpuși sau mașinuțe este luat, încet, încet de mouse-ul computerului...

E cam 5 după-amiază. Stau și mă uit pe geam. În fața blocului sunt două fete așezate pe „bară” și discută înfăcărat despre Dumnezeu știe ce, cel mai probabil, bărfe de bloc. E ciudat. Parcă acum ceva timp, curtea din fața blocului era ținta unei invazii de prichindei, care mai de care mai mici și mai pelici, fiecare cu ce are: cretă colorată, corzi pentru sărit, mingi, câțel, purcel, tot ce-i poate trăzni prin minte. Acum, în afară de unele șotronuri plictisite, jocuri cu vestitele titize („originale”, după cum se mândresc posesorii) sau meciuri de fotbal gen „doi la doi, că Gigi se joacă la calculator”,

nimic nu mai aduce ideea că acele mici gălme sunt de fapt copii. Toti piticii au dezertat și se joacă la calculator, logic, că așa e acum la modă, știi? Hai să zicem, dacă jucas ceva drăguț, copilăresc, simplu, eventual, în limba-mamă, mai era cum mai era, dar nuuuuu... copii practică jocuri care mai de care mai complexe și mai neînțelese. Uitați, ca un exemplu, verisorul meu, care a atins respectabila vârstă de șapte ani, neștiind să scrie sau să citească, mia dat, cu chiu cu vai, o declarație: „Io când mă joc la calculator, mai joc cam o jumătate”. Joc o oră întreagă „Vice City”, și îi

calc pă toți ăia care n-are mașini. După-ăia vine polițistii, da' io le dau o băț-n cap de nu se văd. După-ăia mă joc „Cantăr” cu vecinul de la doi și țai mereu cu cuițu...” Hmmm..., interesant, nu? Mai ales faza cu băta. Dacă al nostru vajnic tineret dă cu băta și taie cu cuițul, dar nu știe să citească, e clară treaba. „Petru Nica” scrie pe ei! Îți știi, omu' cu cele trei milioane de dolari „împrumutate” timp de o săptămână.

Acuma, stai să vedem, asta nu e o problemă imensă, că vărumeu face așa ceva, dar aud în fiecare zi discuții prin parcurile Bucureștilor despre cât sânge sare din săracul inamic, ce recul super are noștii-ace armă, despre sistemul de skill-uri din „Knights of the Old Republic”... config-uri și alte alea... să-mi sară ochelarii nu alta! Niște țânci vorbesc de recul și sânge? Nu e a bună treaba asta... O parte din vină o poartă piraiții. Da, oamenii ăia drăguți care stau lângă tarabele acelea licioare ce împânzesc orașele și parcă ademenesc micul adept al computerului, șoptindu-i indescifrabil: „Hai, hai! Vino! Cumpără! Joacă! Are sânge! E ieffin! Ce mai vrei?”. Dar, deh, treaba se face încet. E prins un pirat, răsăr alți doi și tot așa.

Radu POP, 13 ani

Ca un rezultat al acestei chestiuni cu jocuri violente, copilașii devin agresivi. Dacă mama nu le dă acadea, copiii tipă, strigă, urlă, răcnesc și eventual o mai și lovesc sau chiar o mușcă pe sărmana mamă...
O!, sper doar ca piticanii să se prindă la timp, să se educe singuri și să nu ajungem ca în filmele alea comerciale cu adolescenți criminali...

Radu POP, 13 ani

Topul profesorilor din Liceul „George Călinescu”

- **Cel mai sexy profesor:**
TACHE NICOLETA - engleză
Are un corp de invidiat, desprins parcă din cataloagele de modă.
- **Cel mai de gașcă profesor:**
CATALAN CARMEN - română
Are un comportament apropiat de cel al elevilor și înțelege pe aceștia de fiecare dată când e cazul.
- **Cel mai sever profesor:**
MARINESCU GEORGETA - matematică
Este un profesor foarte pretențios în ceea ce privește materia pe care o predă.
- **Cel mai calm profesor:**
NEDELICU IULIANA - fizică
Este stăpână pe sine și face față oricărei probleme.
- **Cel mai înțelegător:**
GOLUB IULIA - muzică
Își predă ora cântând și mereu îi ajută pe elevii aflați în dificultate.
- **Cel mai fitos profesor:**
MECA MARINELA - biologie
Deși a trecut de vârsta a doua nimeni nu-i ajunge la nas și se crede „Afrodita” școlii.
- **Cel mai îndrăgit profesor:**
GEORGESCU MIHAELA - română
Are un stil modern de predare și este în preajma elevilor ori de câte ori aceștia au nevoie de sfaturi.
- **Cel mai nesuferit profesor:**
POPOVICI NUSA - fizică
Știe să se facă nesuferită prin felul în care predă și crede că toți elevii ar trebui să fie clonele lui Newton.
- **Cel mai dragut profesor:**
ENE EDUARD - religie
Deși este proaspăt căsătorit, elevelor din liceu nu le pasă și îl admiră de fiecare dată când sunt ascultate sau când domnul profesor le face acestora diferite observații.

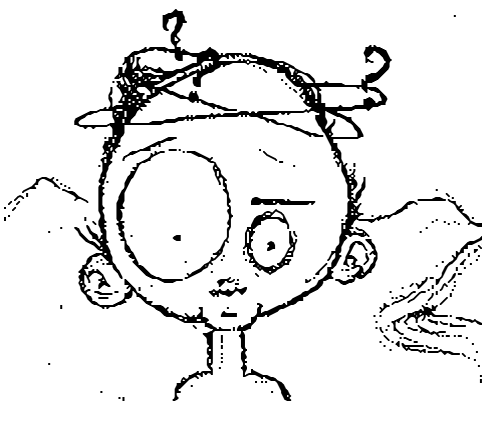
Școala voastră, în top

Și la voi în școală sunt profesori stresanți, sexy, fitoși sau de gașcă? Vrei ca ei să apară în „Topul profesorilor” din acest colț de pagină? Nu mai stați pe gânduri, faceți un juriu în care să fie reprezentanți din fiecare clasă și votați un top după categoriile de mai sus sau propuneți unele noi. Apoi trimiteți-le pe adresa redacției. Va apărea în ziar!

Sorin DUMITRESCU, 15 ani

La începuturi omul avea un gol imens în cap. Ca să-l umple a inventat întrebarea.

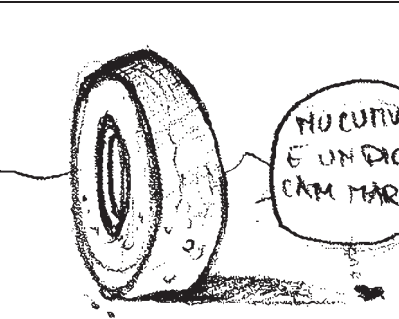
Ce-l face pe om fericit

Desene și text: Radu POP

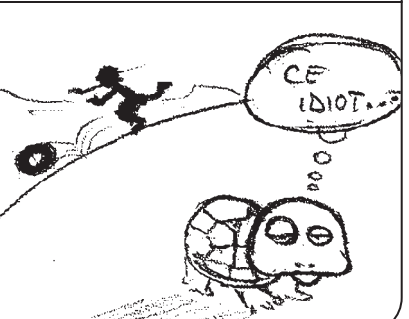
Cea mai importantă întrebare a omului a fost: „Care este elementul esențial al vieții?”. Primul răspuns a fost focul.

După ce s-a fript, omul s-a reprofilat și a inventat roata.

Dar și aceasta a luat-o la vale.

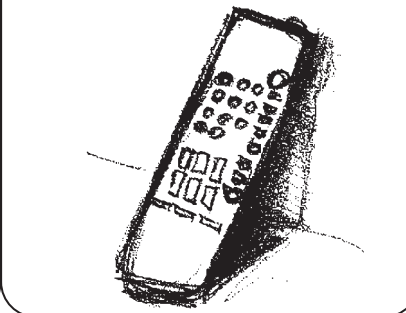
El a vrut apoi să transmită cunoștințele acumulate și a inventat hârtia și cerneala. Rezultatul invenției a fost tocilarul... nasol...

Mai apoi, omul a inventat praful de pușcă, vărsând la violență. Dar violența a contracarat.

Dar, iată, omul modern a găsit acel element. Punctul terminus al căutărilor este... telecomanda!

Omul modern este fericit!

Redactor-șef:
Andrei Jujan
Responsabil ediție:
Ioana Marinescu
Art Director (grafică):
Radu Pop
Foto: Sorin Dumitrescu
Tehnoredactare: ZIUA
Consilier editorial „Pupăza din tei”: Bogdan Oprea
Director-coordonator ZIUA: Brîndușa Armanca.
Adresa Redacției: Calea Grivitei nr.8-10, et 2, sector 1, București
Tel: 0722.122.284 E-mail: pupazadintei@go.ro www.pupazadintei.ro